

Wacha Imre: Üzenet

A nyelv – kenyér. Olyan, mint az igazi, az édesanyánk „sütte” kenyér. Az a kenyér, amiért minden nap fohászkodunk, az a kenyér, ami nélkül nem tudunk meglenni, nem tudunk élni.

Mert a kenyérünkben – éppúgy, mint a nyelvünkben – benne van a múltunk, a jelenünk és a jövőnk. A jelen: munkánk eredménye, a *liszt*, amely a búzából, az „élet”-ből lett, amelyet védünk, óvunk, meg ne dohosodjon, meg ne molyosodjon. Benne van a lisztből, vízből kenyértésztát kelesztő *kovász*. Ezt az előző kenyérből, „múltunkból” őrizte meg (nyelv)édesanyánk. Benne van a múltnak, a múlt kenyérének tapasztalata, kelesztő, termékenyítő szándéka. És mindezek fölött ott van édesanyánk szeretete, amellyel a lisztet, a vizet, a kovászt kenyértésztává dagasztotta, hogy a kemence érlelő melegében életadó, életet megtartó *új kenyérré* válhasson.

A *liszt*, teremtő munkánk eredménye, a nyelvi kincs: a szavak, a mondatok, a nyelv, amelyet először édesanyánk, szüleink ajkáról kaptunk; a *víz*, az éltető; a *kovász* az, ami a szavakat, a mondatokat gondolattá érleli. Így és ezáltal kapjuk meg a kenyeret, amely nem más, mint a teremtő nyelv.

De vigyázzunk: a liszt, ha nem óvjuk, megromolhat. Rossz, gonosz adalékanyaggal hamisítani is lehet. Az éltető víz is ellenünk fordulhat.

Védeni, óvni, gondozni kell hát kenyérünket, munkát is adó teremtő nyelvünket, amely bizonyos mértékig a Teremtő társává tehet minket, ha jóra, teremtésre és nem rombolásra használjuk. Hogy a szóval, a nyelv segítségével megalkotott gondolatnak a kimondása, a „legyen” után mi is elmondhassuk: látjuk, hogy jót teszünk.

A *nyelv-kenyérnek* van egy fontos tulajdonsága. Minél többfelé osztjuk, minél több embernek adunk a nyelv-kenyér hordozta-közvetítette okos gondolatokból, ez a kenyérünk nem fogy el, hanem gazdagodik, új gondolatokat teremt, új eszméket hoz a világra, új búzát, új „életet” teremt mindannyiunk örömére, mindannyiunknak, az egész nyelvi közösségnek a megmaradására.

(A szerző nevében a *ch h-nak* ejtendő.)